



# MONITORUL OFICIAL

## AL

### ROMÂNIEI

Anul VII — Nr. 129

PARTEA I  
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 28 iunie 1995

#### SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
<b>LEGI ȘI DECRETE</b>		<b>HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI</b>	
66.	1-2	422.	5-6
188.	2	423.	6
<b>DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE</b>		424.	7
65.	3-5	425.	7

## LEGI ȘI DECRETE

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

### LEGE

**pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 1/1995 cu privire la condițiile de creștere a salariilor în anul 1995 la regii autonome și societăți comerciale cu capital majoritar de stat**

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Se aprobă Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/1995 cu privire la condițiile de creștere a salariilor în anul 1995 la regii autonome și societăți comerciale cu capital majoritar de stat, cu următoarele modificări și completări:

1. La articolul 1 alineatul (1) se elimină sintagma „inclusiv la cele de interes local”.

2. La articolul 1 alineatul (2) se elimină sintagma „inclusiv cele de interes local” și se înlocuiește sintagma „pot negocia” cu cuvântul „negociază”.

3. La articolul 2 alineatul (1) se elimină sintagma „inclusiv cele de interes local”.

4. Articolul 2 alineatul (2) va avea următorul cuprins:

„(2) În condițiile aplicării prevederilor alin. (1), în cursul anului 1995, creșterea salariului mediu, față de cel aferent lunii noiembrie 1994, se realizează în următoarele condiții:

a) preluarea unei părți din efectul creșterii productivității muncii, respectiv a eficienței economice a activității, determinată pe baza indicatorilor specifici aprobați prin hotărâre a Guvernului;

b) modificarea ponderii personalului încadrat pe niveluri de salarizare ca urmare a creșterii sau reducerii numărului mediu de personal;

c) acordarea, în perioada respectivă, a unor drepturi salariale cu caracter ocazional, luate în calcul la calculul creșterii

negociat în anul 1994 și care nu se regăsesc în salariul mediu aferent lunii noiembrie 1994, a sumelor rezultate prin aplicarea sporurilor în cuantumul prevăzut în contractele colective de muncă din anul 1994 și a adaosurilor rezultate din utilizarea formelor de salarizare, în condițiile menținerii aceluiași norme de muncă;

d) majorarea salariilor cu valoarea indexării medii pe salariat, stabilită prin hotărâre a Guvernului.“

5. Articolul 2 alineatul (3) va avea următorul cuprins:

„(3) În cazul în care salariul mediu, aferent lunii noiembrie 1994, a fost sub nivelul celui la care regiile autonome și societățile comerciale cu capital majoritar de stat ar fi avut dreptul în condițiile neimpozitării suplimentare potrivit Ordonanței Guvernului nr. 13/1994, așa cum a fost aprobată prin Legea nr. 53/1994, salariul mediu în raport cu care se aplică prevederile alin. (2) va fi cel calculat pentru luna noiembrie 1994 în baza prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 13/1994, așa cum a fost aprobată prin Legea nr. 53/1994.“

6. La articolul 2, după alineatul (3) se introduce un alineat nou, cu următorul cuprins:

„La regiile autonome și societățile comerciale cu capital majoritar de stat la care salariul mediu, calculat pentru luna noiembrie 1994 în baza prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 13/1994, așa cum a fost aprobată prin Legea nr. 53/1994, este mai mic de 230.000 lei lunar brut, în aplicarea prevederilor alin. (2) se va utiliza un salariu mediu calculat de 230.000 lei.“

7. Articolul 3 va avea următorul cuprins:

„Art. 3. — Creșterea salariului mediu în alte condiții decât cele prevăzute în art. 2 alin. (2) determină:

a) recuperarea, din fondul de salarii la care regiile autonome au dreptul în luna următoare, a fondului de salarii consumat suplimentar;

b) plata de către societățile comerciale cu capital majoritar de stat a unui impozit suplimentar egal cu de 4 ori suma corespunzătoare depășirii, calculată în raport cu numărul de personal realizat. Impozitul suplimentar se include pe cos-

turi și cu aceeași sumă se diminuează și baza de calcul în funcție de care se stabilește participarea la profit a managerului.“

8. Articolul 4 va avea următorul cuprins:

„Art. 4. — Impozitul suplimentar calculat potrivit art. 3 lit. b) se virează la bugetul de stat în termen de 10 zile de la plata chenzinei a doua a salariilor, aferentă ultimei luni a fiecărui trimestru. În cazul depășirii termenului, se vor plăti penalități de întârziere potrivit legii.“

9. La articolul 5 alineatul (2) se elimină sintagma „inclusiv cele de interes local“.

10. Articolul 6 va avea următorul cuprins:

„Art. 6 — (1) Constituie contravenție și se sancționează cu amendă de la 500.000 lei la 1.000.000 lei fața persoanei care utilizează în calcul date eronate în vederea stabilirii unui salariu mediu mai mare decât cel care rezultă din aplicarea prezentei ordonanțe de urgență.

(2) Constituie contravenție și se sancționează cu amendă de la 1.000.000 lei la 2.000.000 lei fața salariatului sau a managerului regiei autonome care a încălcat dispozițiile art. 2 alin. (2) din prezenta ordonanță de urgență.“

11. La articolul 7 alineatul (1) se elimină sintagma „art. 3 lit. a) și“.

12. După articolul 7 se introduce articolul 7<sup>1</sup>, cu următorul cuprins:

„Art. 7<sup>1</sup>. — Prevederile prezentei ordonanțe de urgență nu se vor aplica în cazul întreruperii activității, determinată de calamități, accidente tehnice, precum și de alte situații asemănătoare, în condițiile stabilite prin hotărâre a Guvernului.“

13. Articolul 8 va avea următorul cuprins:

„Art. 8. — Prin hotărâre a Guvernului se va autoriza Ministerul Muncii și Protecției Sociale și Ministerul Finanțelor să emită norme de aplicare a prevederilor prezentei ordonanțe de urgență, care se vor publica în Monitorul Oficial al României.“

*Această lege a fost adoptată de Camera Deputaților în ședința din 15 mai 1995, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (2) din Constituția României.*

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR  
**ADRIAN NĂSTASE**

*Această lege a fost adoptată de Senat în ședința din 25 mai 1995, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (2) din Constituția României.*

PREȘEDINTELE SENATULUI  
**prof. univ. dr. OLIVIU GHERMAN**

București, 24 iunie 1995.  
Nr. 66.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

**D E C R E T**

**privind promulgarea Legii pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 1/1995 cu privire la condițiile de creștere a salariilor în anul 1995 la regii autonome și societăți comerciale cu capital majoritar de stat**

În temeiul art. 77 alin. (1) și al art. 99 alin. (1) din Constituția României,

**Președintele României d e c r e t e a z ă :**

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 1/1995 cu privire la condițiile de creștere a salariilor în anul 1995 la regii autonome și societăți comerciale cu capital majoritar de stat și se dispune publicarea ei în Monitorul Oficial al României.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI  
**ION ILIESCU**

București, 23 iunie 1995.

Nr. 150

**DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE****CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIE****referitoare la constituționalitatea Legii pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 1/1995 cu privire la condițiile de creștere a salariilor în anul 1995 la regiile autonome și societăți comerciale cu capital majoritar de stat**

Curtea Constituțională a fost sesizată la 31 mai 1995 de către 26 de senatori, și anume: Cristian Dumitrescu, Ioan Turlacu, Costel Gheorghiu, Andrei Țugulea, Dumitru Cerăceanu, Dan Constantin Vasiliu, Mircea Boulescu, Ovidiu Corneliu Popescu, Mihail Iurcu, Ștefan Traian Mocuța, Vasile Strâmbu, Alexandru Paleologu, Vasile Vetișanu, Dumitru Călușeanu, Nicolae Manolescu, Ștefan Radoff, Ioan-Paul Popescu, Florin Buruiiană, Emilian Buzică, Tiberiu Vladislav, Constantin Moiceanu, Sabin Ivan, Ionel Aichimoaie, Sorin-Adrian Vornicu-Nichifor, Ioan Manea, Matei Boilă, cu neconstituționalitatea Legii pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 1/1995 cu privire la condițiile de creștere a salariilor în anul 1995 la regiile autonome și societăți comerciale cu capital majoritar de stat, considerând că această lege contravine prevederilor art. 114 alin. (1), (2) și (4), art. 74, art. 72 și art. 38 alin. (5) din Constituție.

În sesizare se arată, în esență, că prin legea de aprobare a ordonanței de urgență au fost încălcate prevederile art. 114 alin. (4) din Constituție care condiționează emiterea ordonanței de urgență de existența unei situații excepționale, întrucât o asemenea situație nu exista la data emiterii ordonanței, Guvernul putând solicita adoptarea unei legi de abilitare sau a unei legi în procedură de urgență, inclusiv prin angajarea răspunderii sale politice în fața Parlamentului, potrivit art. 114 alin. (1), art. 74 alin. (3) sau art. 113 din Constituție, iar situațiile invocate în justificarea ordonanței fiindu-i imputabile. De asemenea, se susține că legea de aprobare a ordonanței de urgență ar avea un caracter organic, astfel încât prin adoptarea ei cu majoritate simplă s-ar fi încălcat dispozițiile art. 74 alin. (1) din Constituție referitoare la majoritatea absolută necesară pentru adoptarea unei legi organice. Totodată, se apreciază că atât ordonanța, cât și legea de abilitare contravin prevederilor art. 38 alin. (5) din Constituție privind garantarea dreptului la negocieri colective în materie de muncă și caracterul obligatoriu al convențiilor colective de muncă.

Sesizarea este făcută în formă scrisă și este motivată, astfel că sunt respectate cerințele prevăzute de art. 12 alin. (2) din Legea nr. 47/1992.

În temeiul art. 18 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, s-au solicitat puncte de vedere președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

Potrivit punctului de vedere al președintelui Camerei Deputaților, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/1995, ce face obiectul legii de aprobare cu a cărei neconstituționalitate a fost sesizată Curtea, a urmărit stabilirea unor criterii economice obiective, care să condiționeze creșterea salariilor și să prevină relansarea inflației.

De asemenea, se consideră că interpretarea dată în sesizare dispozițiilor art. 114 alin. (4) din Constituție, în sensul inexistenței unor cazuri excepționale care să justifice litera ordonanței, este inexactă.

Emiterea unei ordonanțe de urgență nu este impusă de apariția unor împrejurări extraordinare care ar determina instituirea stării de urgență ori a stării de asediu, a căror proclamare intră în competența Președintelui României.

Potrivit aceluiași punct de vedere, caracterul excepțional al ordonanței derivă din punerea în pericol a programului de guvernare, în lipsa unor rapide reglementări juridice care nu pot fi instituite decât pe calea ordonanței de urgență. De aceea, se apreciază că determinarea situațiilor excepționale pentru emiterea ordonanței de urgență aparține Guvernului, Parlamentul urmând să valideze sau să invalideze reglementările juridice introduse pe această cale în ordinea de drept. În acest sens, Guvernul a apreciat ca excepțională situația în care unele regiile autonome și societăți comerciale cu capital majoritar de stat au tendința de a negocia importante creșteri de salarii, cu consecințe directe asupra creșterii prețurilor, fără existența unei motivații economice obiective. În continuare, se arată că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/1995 se referă la stabilirea unor criterii economice obiective, în funcție de care pot crește salariile la regiile autonome și societățile comerciale cu capital majoritar de stat, la măsuri de recuperare a fondurilor cheltuite nelegal cu plata salariilor, la stabilirea unor impozite suplimentare, precum și la sancțiuni contravenționale. Aceste aspecte nu aparțin domeniilor prevăzute de art. 72 alin. (3) din Constituție, spre a fi reglementate prin lege organică, conform dispozițiilor art. 74 alin. (1) din Constituție, astfel că sunt aplicabile dispozițiile alin. (2) al aceluiași articol.

În concluzie, președintele Camerei Deputaților apreciază că obiecțiile de neconstituționalitate invocate sunt inadmisibile.

Guvernul, în punctul său de vedere, arată că situația de excepție în care a fost pusă constată în pericol pe care le-ar fi creat, pentru economia națională și pentru nivelul de trai al populației, relansarea inflației ca urmare a creșterii salariilor în afara unor criterii de performanță care să permită o asemenea creștere. În sinteză, se menționează că până la începutul anului 1995, procesul de negociere, implicit de creștere a salariilor la regiile autonome și societățile comerciale cu capital majoritar de stat, era reglementat de Ordonanța Guvernului nr. 13/1994. Cu ocazia dezbaterilor parlamentare pentru aprobarea acestei ordonanțe, efectele sale au fost limitate numai pentru anul 1994 „neacceptându-se incidența ei și după 1 ianuarie 1995”, deoarece s-a estimat că măsurile introduse prin această ordonanță vor determina „atât la nivelul patronatului, cât și al sindicatelor, un comportament economic rațional, firesc” și că noii manageri numiți „vor reuși să mențină aceeași conduită economică bazată pe eficiență și productivitate, ca elemente esențiale de fundamentare a creșterii salariilor”. Realitatea a infirmat categoric aceste așteptări, sindicatele au exercitat presiuni pentru mărirea salariilor la regiile autonome și societățile comerciale cu capital majoritar de stat, fără să mai țină seama de rezultatele economice, iar managerii sau consiliile de administrație fie au fost incapabili de a stopa aceste tendințe, fie le-au încurajat. Astfel, la nivel de ramură sau grupuri de unități, au fost negociate salarii de bază minime de 180.000 lei brut lunar, față de 65.000 lei lunar cât era „salariul de bază minim brut pe țară la data respectivă”. În general negocierile de la începutul anului 1995 au condus la creșterea ale salariilor

medii cu 43%, 45% sau chiar 50%, deși nu a crescut corespunzător performanța economică, astfel că aceste creșteri de salarii „nu au putut fi asigurate decât pe seama creșterii prețurilor”. Sub aspect economic, o asemenea situație ar fi condus la „creșterea importurilor de bunuri, cu efecte negative asupra cursului de schimb”, la dublarea deficitului bugetului de stat, „făcând imposibilă majorarea pensiilor și a celorlalte venituri suportate din bugetul public național, corespunzător cu noul nivel al prețurilor”, la creșterea inflației și la „reducerea veniturilor reale ale populației cu peste 10%, periclitând securitatea socială și procesul de relansare a economiei naționale”. Totodată, se consideră că dacă Guvernul nu ar fi acționat rapid, prin emiterea Ordonanței de urgență nr. 1/1995, în mediul economic ar fi apărut tensiuni „ce riscu să devină cu ușurință incontroleabile”, apreciindu-se că este „o situație cu efecte negative asupra evoluției economico-sociale a țării”, deci o situație de excepție.

Cu privire la motivul de neconstituționalitate legat de faptul că legea de aprobare a ordonanței de urgență a Guvernului a fost adoptată cu votul majorității simple, deși ordonanța ar avea un caracter de lege organică și deci putea fi aprobată numai cu votul majorității absolute prevăzute de art. 74 alin. (1) din Constituție, Guvernul consideră că dispozițiile ordonanței nu vizează, așa cum se susține în sesizare, regimul general privind raporturile de muncă, sindicatele și protecția socială, stabilit de art. 72 alin. (3) lit. l) din Constituție. În acest sens, se consideră că domeniul rezervat legii organice cuprinde, în esență, „cadrul general al nașterii, modificării și încetării raportului de muncă, reglementările generale referitoare la salarii, sporuri și alte asemenea drepturi derivate din contractul de muncă, normele generale de organizare a sindicatelor, principiile și drepturile referitoare la protecția socială, cadrul general al jurisdicției muncii”. Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/1995 nu stabilește însă un asemenea regim general al raporturilor de muncă, ci, prin conținutul său, „se precizează numai regulile care trebuie avute în vedere cu ocazia negocierii creșterilor de salarii în anul 1995”, astfel încât să se asigure o bază reală de mărire a salariilor, cu evitarea declanșării unui puternic efect inflaționist. Se precizează, de asemenea, că „astfel de reguli sunt avute în vedere în toate țările, fiind concretizate fie prin acte normative, fie prin acorduri generale încheiate între Guvern și partenerii sociali, fie prin scrisori de cadraj referitoare la creșterea salariilor din unitățile din sectorul public”. De aceea, legea de adoptare neavând un caracter organic, nu sunt incidente prevederile constituționale referitoare la votarea unor asemenea legi.

În legătură cu cel de-al treilea motiv de neconstituționalitate privind încălcarea prevederilor art. 38 alin. (5) din Constituție, potrivit cărora negocierile colective în materie de muncă și caracterul obligatoriu al convențiilor colective sunt garantate, se arată că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/1995 nu conține dispoziții „care anulează dreptul de negociere”. Dimpotrivă, Guvernul consideră că, prin prevederile sale, ordonanța „a așezat procesul de negociere pe baze reale”, în concordanță și cu prevederile art. 4 din Legea nr. 14/1991, potrivit cărora salariile se stabilesc „în funcție de posibilitățile financiare ale persoanei care angajează”. În aceste condiții se consideră că „ordonanța de urgență a fost emisă pentru a oferi ambelor părți criteriile raționale pe baza cărora să se desfășoare negocierile și nicidecum eliminarea acestora”, adică condițiile de eficiență economică pentru o creștere reală și stabilă a salariilor, cu atât mai mult cu cât au fost avute în vedere unele situații specifice legate de modul de determinare a creșterilor salariale în anul 1991.

În concluzie, având în vedere și prevederea constituțională înscrisă în art. 134 alin. (2) lit. a), Guvernul apreciază Ordonanța de urgență nr. 1/1995 ca „strict necesară” și „pe deplin constituțională”, considerând nefondată obiecția de neconstituționalitate.

Președintele Senatului nu a comunicat punctul său de vedere.

Curtea Constituțională, în temeiul art. 3 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, constată că este competentă să soluționeze sesizarea care a fost înaintată cu respectarea prevederilor art. 144 lit. a) din Constituție și ale art. 17 alin. (1) din Legea nr. 47/1992.

#### CURTEA CONSTITUȚIONALĂ,

ținând seama de sesizare, de punctele de vedere exprimate de președintele Camerei Deputaților și de Guvern, de raportul întocmit de judecătorul-raportor, precum și de prevederile Legii pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 1/1995, raportate la dispozițiile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Primul motiv de neconstituționalitate invocat în sesizare se referă la faptul că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/1995 nu ar fi fost emisă cu respectarea prevederilor art. 114 alin. (4) din Constituție, potrivit cărora Guvernul poate adopta asemenea ordonanțe numai în cazuri excepționale. În acest sens, se consideră că asemenea ordonanțe sunt constituționale doar în situația în care „în mod obiectiv nu a fost posibilă adoptarea unei legi de abilitare... sau a unei legi cu procedură de urgență, care să angajeze răspunderea Guvernului”, cu atât mai mult cu cât Parlamentul se afla în sesiune obișnuită. De asemenea, se arată că „fenomenul negativ pe care Guvernul își propune să-l înlăture prin această ordonanță era de mult cunoscut și se datorează carențelor din economie, care oricum nu se înlătură pe această cale”.

Criticile formulate nu sunt întemeiate. Constituția nu precizează conținutul noțiunii de „cazuri excepționale”, astfel încât ea trebuie interpretată sistematic, atât în logica instituției delegării legislative, consacrată în art. 114, cât și a edificiului constituțional în ansamblul său.

Prin *cazuri excepționale*, în sensul art. 114 alin. (4) din Constituție, se înțelege acele situații care nu se pot încadra în cele avute în vedere expres de lege. În consecință, dacă legiuitorul nu a instituit o normă specifică unei circumstanțe excepționale, ar fi contrar înseși voinței acestuia ca regulile existente să fie aplicate cazurilor excepționale la care se referă art. 114 alin. (4) din Constituție. Având în vedere aceasta, interesul public lezat de caracterul anormal și excesiv al cazurilor excepționale justifică intervenția Guvernului pe calea ordonanței de urgență, în temeiul art. 114 alin. (4) din Constituție. De aceea, o astfel de măsură se poate fundamenta numai pe necesitatea și urgența reglementării unei situații care, datorită circumstanțelor sale excepționale, impune adoptarea de soluții imediate, în vederea evitării unei grave atingeri aduse interesului public.

În consecință, ordonanța de urgență nu este condiționată de posibilitatea utilizării altor mijloace constituționale, cum ar fi delegarea legislativă, ori de faptul că apariția cazului excepțional putea fi prevenită din vreme, așa cum se susține în sesizare, ori de satisfacerea cerințelor programului de guvernare, așa cum se susține în punctul de vedere al președintelui Camerei Deputaților.

În cazul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 1/1995, interesul public invocat l-a constituit preîntâmpinarea relansării inflației care, prin consecințele sale, lezează esențial dezvoltarea generală a societății, îndeosebi sub aspect economic și al nivelului de trai al cetățenilor celor mai defavorizați în

procesul actual al tranziției. Aceste consecințe justifică interesul public pentru evitarea lor, în situațiile excepționale arătate.

Al doilea motiv de neconstituționalitate, de asemenea, nu este întemeiat, deoarece Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/1995, implicit legea prin care aceasta a fost aprobată, nu se referă la „regimul general privind raporturile de muncă”, avut în vedere de art. 72 alin. (3) lit. l) din Constituție, ci la anumite măsuri stabilite doar pentru anul 1995. Ordonanța se referă, în acest sens, la instituirea unor criterii economice, în funcție de care pot crește salariile și aceasta numai în ceea ce privește regiile autonome și societățile comerciale cu capital majoritar de stat, astfel încât legea de aprobare având caracterul unei legi ordinare, adoptarea ei s-a făcut cu respectarea prevederilor art. 74 din Constituție.

În legătură cu cel de-al treilea motiv de neconstituționalitate, legat de dispozițiile art. 38 alin. (5) din Constituție, ce

garantează dreptul la negocieri colective în materie de muncă și, respectiv, caracterul obligatoriu al convențiilor colective, critica formulată nu este justificată. Convențiile colective nu se pot încheia decât cu respectarea legii. Aceste convenții sunt izvor de drept, dar forța lor juridică nu poate fi superioară legii, deoarece s-ar încălca un principiu fundamental al statului de drept, și anume primordialitatea legii în reglementarea relațiilor sociale. În acest sens, art. 16 alin. (2) din Constituție prevede că nimeni nu este mai presus de lege, art. 51 din Constituție instituie, ca o îndatorire fundamentală, obligația respectării legii, iar potrivit art. 58 alin. (1) din Constituție, Parlamentul este unica autoritate legiuitoare a țării. În consecință, negocierea convențiilor colective nu se poate face decât cu respectarea dispozițiilor legale existente, deci inclusiv a celor instituite prin legea de aprobare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 1/1995.

Având în vedere considerentele expuse, în temeiul dispozițiilor art. 38 alin. (5), art. 72, art. 74, art. 114 și art. 144 lit. a) din Constituție, precum și ale art. 17–20 din Legea nr. 47/1992,

#### CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

D E C I D E :

1. Constată că Legea pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 1/1995 cu privire la condițiile de creștere a salariilor în anul 1995 la regii autonome și societăți comerciale cu capital majoritar de stat este constituțională.
2. Prezenta decizie se comunică Președintelui României și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

*Deliberarea a avut loc la data de 20 iunie 1995 și la ea au participat: Ioan Muraru, președinte, Costică Bulai, Viorel Mihai Ciobanu, Mihai Constantinescu, Ioan Deleanu, Antonie Iorgovan, Lucian Stângu, Florin Bucur Vasilescu și Victor Dan Zlătescu, judecători.*

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,  
**prof. univ. dr. IOAN MURARU**

Magistrat-asistent,  
**Doina Suliman**

București, 20 iunie 1995.  
Nr. 65.

## HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

### H O T Ă R Ă R E

**privind aprobarea indicatorilor tehnico-economici  
ai obiectivelor de investiții „Alimentare cu apă  
comuna Berzovia, județul Caraș-Severin“ și „Canalizare  
menajeră comuna Berzovia, județul Caraș-Severin“**

**Guvernul României h o t ă r ă ș t e :**

Art. 1. — Se aprobă indicatorii tehnico-economici ai obiectivelor de investiții „Alimentare cu apă comuna Berzovia, județul Caraș-Severin“ și „Canalizare menajeră comuna Berzovia, județul Caraș-Severin“ prevăzuți în anexele\*) nr. 1 și 2 la prezenta hotărâre.

Art. 2. — Finanțarea obiectivelor de investiții prevăzute la art. 1 se face din fondurile bugetului local și din alte fonduri legal constituite cu această destinație, conform listelor de investiții aprobate potrivit legii.

PRIM-MINISTRU  
**NICOLAE VĂCĂROIU**

Contrasemnează:

Ministru de stat,  
ministrul finanțelor,  
**Florin Georgescu**

p. Ministrul lucrărilor publice  
și amenajării teritoriului,  
**Teodor Gavrilă**,  
secretar de stat  
Secretar de stat,  
șeful Departamentului  
pentru Administrație Publică  
Locală,  
**Octav Cozmâncă**

București, 15 iunie 1995.  
Nr. 422.

## GUVERNUL ROMÂNIEI

### H O T Ă R Ă R E

**privind aprobarea indicatorilor tehnico-economici  
ai obiectivelor de investiții „Reconstrucția și continuarea  
lucrărilor miniere subterane din zonele calamitate în cadrul  
Exploatării Miniere Lupeni și Exploatării Miniere Vulcan,  
județul Hunedoara“**

**Guvernul României h o t ă r ă ș t e :**

Art. 1. — Se aprobă indicatorii tehnico-economici ai obiectivelor de investiții „Reconstrucția și continuarea lucrărilor miniere subterane din zonele calamitate în cadrul Exploatării Miniere Lupeni și Exploatării Miniere Vulcan, județul Hunedoara“, prevăzuți în anexele\*) nr. 1 și 2 la prezenta hotărâre.

Art. 2. — Finanțarea obiectivelor de investiții prevăzute la art. 1 se face din surse proprii, din credite bancare, alte fonduri legal constituite cu această destinație și, în completare, de la bugetul de stat, conform listelor de investiții aprobate potrivit legii.

PRIM-MINISTRU  
**NICOLAE VĂCĂROIU**

Contrasemnează:

Ministrul industriilor,  
**Dumitru Popescu**

Ministru de stat,  
ministrul finanțelor,  
**Florin Georgescu**

Ministrul lucrărilor publice  
și amenajării teritoriului,  
**Marin Cristea**

București, 15 iunie 1995.  
Nr. 423.

\*) Anexele se comunică numai beneficiarului de investiție.

## GUVERNUL ROMÂNIEI

**H O T Ă R Ă R E**  
**privind eliberarea din funcția de prefect al județului**  
**Bistrița-Năsăud**

În temeiul art. 96 alin. 3 din Legea administrației publice locale nr. 69/1991,

**Guvernul României** h o t ă r ă ș t e :

Articol unic. — Domnul Gheorghe Pop se eliberează din funcția de prefect al județului Bistrița-Năsăud începând cu data de 19 iunie 1995.

PRIM-MINISTRU  
**NICOLAE VĂCĂROIU**

Contrasemnează:  
Secretar de stat,  
șeful Departamentului  
pentru Administrație Publică  
Locală,  
**Octav Cozmâncă**

București, 16 iunie 1995.  
Nr. 424.

## GUVERNUL ROMÂNIEI

**H O T Ă R Ă R E**  
**privind numirea în funcția de prefect al județului**  
**Bistrița-Năsăud**

În temeiul art. 96 alin. 3 din Legea administrației publice locale nr. 69/1991,

**Guvernul României** h o t ă r ă ș t e :

Articol unic. — Domnul Crețu Ovidiu Teodor se numește în funcția de prefect al județului Bistrița-Năsăud începând cu data de 19 iunie 1995.

PRIM-MINISTRU  
**NICOLAE VĂCĂROIU**

Contrasemnează:  
Secretar de stat,  
șeful Departamentului  
pentru Administrație Publică  
Locală,  
**Octav Cozmâncă**

București, 16 iunie 1995.  
Nr. 425.

---

**EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR**

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, București, Calea 13 Septembrie — Palatul Parlamentului, sectorul 5,  
cont nr. 30.98.12.301 B.C.R. — S.M.B.  
Adresa pentru publicitate : Serviciul relații cu publicul și agenții economici, București,  
Str. Blanduziei nr. 1, sectorul 2, telefon 211.57.30.  
Tiparul : Tipografia „Monitorul Oficial”, București, Str. Jiului nr. 163, sectorul 1, telefon 668.55.58.